

Essay This is me! – Nisrine el Amrani

Hoe eis ik mijn plek in de Nederlandse samenleving?

Hallo, ik zal me eerst even voorstellen. Ik ben een 17-jarige meid. Met twee lieve Ouders en mijn broertje van nu 14 jaar ben ik opgegroeid in een dorpje genaamd Lienden. Nadat ik de groepen 1 tot en met 6 had afgerond op de openbare school; sterappel, verhuisde we naar een dorpje genaamd Zetten. In het dorp zelf heb ik de basisschool afgerond op de algemeen Christelijke Lammerts van Bueren school. Op beide scholen heb ik een hele leuke tijd gehad met veel vrienden en vriendinnen. Vorig jaar heb ik mijn diploma behaald van de havo op de algemeen Christelijke Hendrik Pierson College. Waar ik ook een onwijs leuke tijd heb gehad. Sinds een paar jaar heb ik een bijbaan, ik werk in een dames kledingwinkel in Tiel als verkoopster. Op het moment studeer ik HBO-Rechten aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen in Nijmegen. Wat ik tot nu toe met veel plezier en motivatie doe.

Dit alles neemt niet weg dat ik een Nederlandse Islamitische meid ben met een Marokkaanse komaf genaamd Nisrine el Amrani.

Als kleine meid, was ik mij er helemaal niet van bewust dat ik een andere achtergrond had dan mijn vrienden en vriendinnen. Ik speelde graag met mijn vriendinnen in de zandbak of danste op K3 zoals elk ander klein meisje. Ik zat op streetdance, hockey en tennis. Ik was niet anders dan mijn vriendinnen. De eerste keer dat ik me realiseerde dat ik 'anders' was dan mijn klasgenootjes, was toen ik op een of andere dag uit de klas werd gehaald. Samen met één ander jongetje moesten we met een vrouw praten die ons vertelde dat wij anders waren dan de andere kinderen. Wij waren buitenlands. Zonder dat onze ouders op de hoogte waren gesteld, kregen we zomaar Nederlandse bijles onder schooltijden. Ik was 6 jaar oud. In groep 8 kreeg ik het advies van mijn juf en meester om mavo/havo te gaan volgen, terwijl mijn cito score havo adviseerde. Na het gesprek met mijn ouders op school bleven zij, bij het gegeven advies. Daar ging mijn doel dacht ik, mijn ouders hebben contact opgenomen met mijn nieuwe school en daardoor heb ik toch de kans gekregen om de havo te doen en dit heb ik in één keer gehaald met het profiel natuur en gezondheid.

Een jaar later was er weer iets mis met mijn Nederlands, ik kon woorden zoals bang en eng niet goed uitspreken. Vreemd genoeg hebben mijn juf, mijn ouders of andere daar nooit iets van gemerkt. Toch moest ik het laten testen en werd ik weer uit de les gehaald. Als enige Islamitische/Marokkaanse leerling in een voornamelijk witte school, vergat je dan ook nooit dat je 'anders' was dan de rest van de klas. Elke keer als ik een goed cijfer kreeg voor Nederlands, was dat speciaal en als ik een slecht cijfer haalde was dat door mijn komaf. Ook elke keer als we met geschiedenis het hadden over het Palestina/Israël conflict of 9/11, waren alle ogen op mij gericht en was ik opeens de woordvoerder voor mijn hele religie. Zo dus ook met de aanslagen van de afgelopen jaren. Elke keer hoopte ik weer dat het niets te maken had met de 'islam', en elke keer weer tevergeefs. Ik hoorde bijna al de opmerkingen en de discussie die ik zou moeten

voeren, want ik ben en blijf ten slotte moslim.

Toch wordt mijn etniciteit en religie niet erkent als men mij leert kennen. Wat ik hiermee bedoel is dat ik net zoals ieder ander allochtoon eerst een stereotype ben. Luidruchtig, agressief, onderdrukt, ongeschoold en ga zo maar verder. Echter als men mij beter leert kennen, en vindt dat ik niet een stereotype ben dan ben ik opeens heel 'Nederlands'. En dat moet volgens hen een compliment zijn. Het Islamitische en Marokkaanse willen ze dan het liefst vergeten. Het feit dat ik studeer en bid is blijkbaar onbegrijpelijk.

Ik heb blijkbaar moeite om te passen in het 'Marokkanen' hokje. Mijn interesses en de manier waarop ik spreek zijn veel te 'Nederlands'. Ik pas niet bij het beeld dat mensen hebben bij het stereotype Marokkaan. Ik praat algemeen beschaafd Nederlands, ik draag geen hoofdoek, ik heb veel vrijheid en ga ook niet elk jaar naar Marokko op vakantie. Wat ik dus vaak hoor is dat mijn versie van de Islam verwesterd is of dat ik wel heel 'modern' ben voor een Islamitische Marokkaan. Het enige verschil is dat 'mijn' versie van de islam alleen op een andere manier aan mij is verteld. 'Mijn' versie van de islam is mij geleerd buiten de wolk van andermans meningen en interpretaties. Wanneer andermans gedachtes worden meegegeven in het proces van het ontdekken van de islam, beïnvloedt dat natuurlijk iemands Islam. 'Niet strenge' moslims beoefenen dan ook niet een westerse versie van de islam, we zijn gewoon niet beïnvloed door andermans corrupte ideeën, over de islam.

Modern, wat is dat nou precies? Andere mensen zeggen dat ik modern ben omdat ik geen hoofddoek draag en omdat ik vele vrijheden heb. Als we het woordenboek zouden moeten geloven betekent modern: op de manier van onze tijd of tot de nieuwere tijd behorend. Maar is het niet dragen van een hoofddoek vernieuwend? En is het hebben van vrijheid vernieuwend? Een Marokkaanse meid wordt modern genoemd omdat ze uit mag gaan of omdat ze een tattoo of piercing mag. Is dat echt modern? Modern in mijn ogen is meer het feit dat ik kan studeren en dat ik mezelf kan ontwikkelen. Niet of ik een tattoo mag.

Aan de keerzijde is ook mijn eigen gemeenschap niet altijd even trots op mij. Ik laat 'mijn' mensen in de steek, ik negeer mijn etniciteit en ga zo maar verder. Het feit dat ik studeer is niet belangrijk of dat ik werk ook niet. Een enkel van hen gelooft me niet eens als ik vertel over wat ik doe. Ik krijg grof weg twee reacties als ik vertel dat ik studeer; verrast of verbaasd. Verrast omdat ze niet denken dat ik het aan kan en verbaasd omdat ze denken dat het toch een beetje tijdsverspilling is. 'Jij studeren is toch helemaal niet nodig?'

Ik zou zeker zeggen dat mijn religie en afkomst een grote invloed hebben op mijn levensstijl, maar het feit dat ik hier in Nederland ben geboren en getogen betekent wel dat ik van meerdere culturen kan leren en meegenieten. Het merendeel van mijn vrienden zijn niet Islamitisch of Marokkaans en het was echt niet tot een paar jaar geleden dat ik echt trots was op mijn cultuur en etniciteit. Dit land is het best in zijn wie we zijn en willen zijn en kunnen geloven wat we willen. Dat is de Nederlandse cultuur op zijn best. Ik ben dankbaar dat ik zowel mijn Marokkaanse als Nederlandse cultuur kan omarmen. Het maakt het leven leuker en zeker interessanter, om tussen twee culturen

te leven.

Dus op de vraag: hoe eis ik mijn plek in de Nederlandse samenleving? is mijn antwoord vrij simpel. Ik doe dat niet, ik ben meer opzoek naar mijn plek in de Nederlandse samenleving. Want net zoals alle andere van mijn leeftijd weet ik niet goed wat ik ga doen later, maar heb ik toch grote dromen over mijn toekomst. Tegenwoordig is er zoveel druk, je moet slim zijn, je moet aardig zijn, je moet een goede student zijn, je moet een goede moslim zijn, je moet zoveel dingen zijn. Iedereen herkent het wel, iedereen heeft de druk waar je mee moet omgaan van school, werk, vrienden, ouders, familie, media en zo ook ik. Voor een tijdje geloofde ik wat er in de media werd verteld over Marokkanen en over moslims. Ik heb geluisterd naar adviezen van mensen en ik probeerde me anders voor te doen dan wie ik ben, omdat ik dacht dat anderen me zouden accepteren. Toen pas realiseerde ik me dat ik niet iemand anders wil zijn en dat ik niet eens weet hoe ik iemand anders kan zijn dan mezelf.

Alle ervaringen goed of slecht hebben mij gevormd tot wie ik nu ben, ook heb ik er veel van geleerd. Verlies nooit je doel uit het oog. Ik ben wie ik ben ongeacht mijn afkomst en religie, ik sta gelijk aan een Nederlands meisje van mijn leeftijd, dat ik Marokkaans ben neemt niet weg dat ik minder ben of dat ik niet mijn levensdoel kan bereiken. Al woon je hetzelfde, al heb je dezelfde opleiding, al zijn je ouders ook geschoold. Het verschil maak jij en dat maak je voor jezelf.